

Ervaringen in een gesloten afdeling van een psychiatrische instelling.

Onderstaande verklaring ontvingen wij april 2021. Gepubliceerd op www.ncrm.nl met goedvinden van de auteur.

--O--

Op basis van een foute diagnose ben ik 5 maanden met een Rechterlijke Machtiging (RM) opgesloten op een gesloten afdeling binnen de GGZ. Wat ik daar heb gezien en meegemaakt aan psychische mishandeling en met geweld, macht en kracht opdringen van mentale ziekte is onmenselijk en tart alle regels van de grondwet. Er is geen enkele bescherming, er is uitsluitend afhankelijkheid. Afhankelijk van ouders die uit naam van hun (pseudo-) wetenschap alles mogen en kunnen doen wat ze willen. Alle straffen toepassen die ze kunnen bedenken voor dingen die ze zelf verzinnen of interpreteren en beoordelen los van de context waarbinnen ze gebeuren. De emotionele mishandeling is enorm met gebruikmaking van alle middelen en mogelijkheden.

Vanaf week 1 van de opname zijn al mijn vrijheden ingetrokken. In mijn geval werd fysiek en psychisch geweld toegepast door zorgpersoneel en professionals, werd mij passende behandeling en zorg onthouden en werd niet passende behandeling in de vorm van dwangmedicatie opgedrongen. De consequentie waarmee ik gestraft werd voor wat zij aanzagen voor weigering om mee te werken is dermate traumatiserend geweest dat ik daar suïcidaal ben geworden.

Psychiatrische patiënten zijn de enige mensen in Nederland zonder rechtsbescherming, die zogenaamd voor hun eigen bestwil opgesloten mogen worden. Eenmaal buiten het zicht van de maatschappij zijn ze vogelvrij verklaard. Dat betekent dat ze binnen de muren van de instelling volkomen monddood en rechteloos zijn.

Als ze denken dat dat stopt zodra ze buiten de muren van de instelling zijn en eindelijk hun recht kunnen halen, komen ze bedrogen uit.

Wat ik zelf echt heel erg vind is dat ze je binnen de ggz eerst wijsmaken dat het probleem in jou zit (dat wordt "*gaslighting*" genoemd). Ze overtuigen je dat alleen *zij* jou kunnen helpen (dat heet "*grooming*" of "*traumatic bonding*"). Ze pushen en verleiden je om dingen te doen die je eigenlijk niet wilt (*chantage*), maar bij gebrek aan alternatief toch doet. Als dingen werken is dat het bewijs van hun gelijk en als het niet werkt, geven ze jou daar de schuld van (*victim blaming*). Ze spelen in op je schuldgevoel en/of maken jou verantwoordelijk (*guilt trip*).¹ Als je protesteert of voor jezelf opkomt en je boosheid uit, schilderen ze je af als gevaarlijk. Dan zijn er nog de leidende vragen en *double- binds*, waarbij je twee boodschappen

¹ *Double bind* is een dilemma in de communicatie, waarbij een individu (of groep) twee of meer tegenstrijdige boodschappen ontvangt. Het is een situatie waarin adequaat reageren op de ene boodschap, het in gebreke blijven van de andere boodschap betekent, en omgekeerd. Hierdoor zit de ontvanger, wat hij ook doet, altijd fout. Met andere woorden: de ontvanger kan geen commentaar leveren op het conflict, kan het niet oplossen, en kan zich ook niet aan de situatie onttrekken. Het is een keuze tussen 2 opties die je beiden niet wil, een bijna onmogelijke keuze dus.

Guilt trips wordt gedefinieerd als een situatie waarin een van de partners het schuldgevoel bij de andere partner probeert op te wekken met het doel te manipuleren.

(noot van red.)

tegelijk krijgt. Adequaat reageren op de ene boodschap betekent automatisch dat je het fout doet op de andere en omgekeerd. En er zijn veel vormen van passieve agressie.

Het valt allemaal onder de noemer misbruik en grensoverschrijdend gedrag. Dat gaat steeds maar door, tot ver na de opname. Door het enorme trauma, de PTSS, de enorme wachtlijsten voor hulp in de zorg en het gebrek aan financiële middelen, kun je je pas daaraan onttrekken als je het zelf gaat zien. Dan pas ga je beseffen dat degenen tot wie je je gewend hebt voor hulp, willens en wetens ge- en misbruik gemaakt hebben van wat zij kunnen en mogen doen met jou. Ten koste van jou. Ter bescherming van henzelf en het systeem waar ze deel van uitmaken. Daar offeren ze zelfs mensenlevens aan op en nemen onverantwoorde risico's met mensenlevens. Allemaal goedbedoeld natuurlijk.

Sinds mijn eerste klacht in januari 2018 heb ik samen met mijn PVP'er (Patiënten VertrouwensPersoon) meer dan 40 klachten ingediend. Alles zorgvuldig door haar gedocumenteerd. De BOPZ² klachten zijn gedeeltelijk gegrond verklaard. Over veel klachten heb ik nog steeds niet met de organisatie in gesprek kunnen komen.

In oktober 2020 heb ik een nieuwe klachtprocedure opgestart bij de huidige klachtfunctionaris. Ook nu ben ik nog niet in gesprek kunnen komen met de organisatie over mijn klacht. Hoewel duidelijk in de klachtenfolder vermeld staat dat daarmee de procedure in gang gezet wordt. Ik heb uiteindelijk een uitspraak nodig om verder te komen. Dat is ook in het belang van mijn eigen herstelproces. Pas als ik mijn verhaal kan neerleggen waar het hoort, kan ik het loslaten. Wat zij ermee doen? Dat is niet aan mij, maar aan hun eigen fatsoen.

Ik heb in januari 2021 aangifte gedaan bij de politie over zware mishandeling door de instelling over de periode 2017 t/m 2020, de behandelperiode bij de instelling.

Eind februari jl. heb ik bericht gekregen van het OM dat mijn aangifte niet verder onderzocht wordt bij gebrek aan bewijs. Dit terwijl mijn hele dossier bij de instelling volledig van data voorzien is, op uur en tijd met alle namen erbij.

Tijdens mijn opname ben ik gedwongen bewijsmateriaal te vernietigen op straffe van inname van mijn mobiele telefoon. Nu dreigt opnieuw bewijsmateriaal verloren te gaan. Ik heb in een noodsituatie twee meldingen gedaan bij 112 en de huisartsenpost. Daarna is mijn mobiele telefoon daadwerkelijk ingenomen, mijn enige contact met de buitenwereld. Ik ben nog aan het uitzoeken hoe ik de opnames bij de meldcentrale veilig kan stellen. Ik doe alles alleen.

Er zijn inmiddels 3 aangiftes door mijzelf gedaan. En er is aangifte gedaan door een medecliënt en een bezoeker, allebei in 2018, in de periode van mijn opname.

Mijn verzoek om aangiftes te bundelen is afgewezen. Alle aangiftes zijn tot nu toe geseponeerd op grond van te weinig bewijs. Er is geen onderzoek ingesteld naar het bewijs of navraag gedaan bij mij. Alle aangiftes zijn bij voorbaat afgewezen. Hoewel aangifte doen een grondrecht is, heb ik voor iedere aangifte strijd moeten leveren en naar het bewijs is niet eens gekeken.

Er zijn veel verschillende grondrechten geschonden tijdens mijn 'behandelperiode' bij de organisatie. Maar ook na deze ernstig traumatiserende periode zijn en worden grondwetten

² BOPZ: de tot 2020 geldende wet Bijzondere Opnemingen in Psychiatrische Ziekenhuizen (*red.*)

overtreden wanneer ik een beroep doe op wettelijke bescherming. Er kraait geen haan naar tenzij ik zelf in actie kom en mensen wakker schud.

Als ZZP'er en slimme meid was ik goed op mijn toekomst voorbereid. Dus nu moet ik alles zelf oplossen. Geen re-integratie traject, geen werk op therapeutische basis. En geen uitkering. Dus kost ik op korte termijn alleen maar geld als ik geholpen word naar werk, zonder dat het een uitkering bespaart. Vechten voor iedere mm en steeds een enorme strijd om gebruik te maken van mijn grondrechten. Niet alleen als mens, maar ook als patiënt.

---O---

Toelichting op <https://www.ncrm.nl/overig-nieuws/traumatiserende-psychiatrische-behandeling/>

- red. NCRM